

Sygn. akt X Ga 95/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 marca 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach - X Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Lesław Zieliński

po rozpoznaniu w dniu 24 marca 2015 roku w Gliwicach

na posiedzeniu niejawnym w postępowaniu uproszczonym

sprawy z powództwa **J. G.**

przeciwko (...) **Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w Z.**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach z dnia 11 grudnia 2014 r., sygn. akt VII GC 108/13

1. oddala apelację;
2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600,00 zł (sześćset złotych) tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

SSO Lesław Zieliński

Sygn. akt X Ga 95/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 11 grudnia 2014 r. Sąd Rejonowy w Gliwicach oddalił powództwo i zasądził od powódki zwrot kosztów postępowania. Sąd I instancji ustalił, iż pozwana sprzedała powódce pojazd marki R. (...) za kwotę 43.000 zł brutto. Odbyto jazdę próbną. Następnie w dniu 20 stycznia 2012 r. powódka złożyła zlecenie naprawy w autoryzowanym serwisie R. P., do usunięcia usterki nie doszło. Powódka w dniach 7 oraz 28 lutego 2012 r. zleciła pozwanej naprawę, lecz usunięto tylko część usterek, nie stwierdzono zaś uprzednio wykazanych usterek.

W przedmiotowej sprawie w ocenie Sądu Rejonowego powództwo należało oddalić w całości. Strony łączyła umowa sprzedaży, dla której zastosowanie ma przepis art. 535 k.c. Wbrew twierdzeniom powódki pojazd nie zawierał wad ukrytych. W myśl art. 563 § 1 k.c. przy sprzedaży między osobami prowadzącymi działalność gospodarczą utrata uprawnień z tytułu rękojmi następuje, jeżeli kupujący nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie, a wypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później – jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej wykryciu. Powódka mając wiedzę o usterce nie poinformowała pozwanej o zaistniałych wadach w należytym terminie. W toku postępowania zaś nie wskazała żadnych przyczyn uzasadniających zwłokę w zawiadomieniu pozwanej. Z zebranego materiału dowodowego wynikało, że

powódka nie skorzystała z uprawnień wynikających z rękojmi, nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że reklamację złożyła w odpowiednim terminie a to na niej, w myśl art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy.

Od powyższego wyroku powódka wniosła apelację zaskarżając go w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego orzeczenia zgodnie z dotychczasowym żądaniem, ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 563 k.c. oraz art. 564 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie; naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 240 § 1 k.p.c. oraz 130⁴ k.p.c. oraz sprzeczność ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W odpowiedzi na apelację powódki pozwany wniosł o oddalenie apelacji i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelację należało uznać za nieuzasadnioną.

Zgodnie z art. 505¹³ § 2 k.p.c., jeżeli Sąd II instancji nie prowadzi postępowania dowodowego uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wyrok Sądu Okręgowego oparty jest o art. 385 § 1 k.p.c. w związku z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. Według treści tego ostatniego przepisu apelację w postępowaniu uproszczonym można oprzeć na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, oraz naruszenia przepisów postępowania, jeżeli uchybienie mogło mieć wpływ na wynik sprawy.

Zaskarżone orzeczenie należało uznać za prawidłowe, stanowiące wynik właściwej oceny zebranego materiału dowodowego i trafnej wykładni prawa materialnego.

Przytoczone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywy tej oceny nie wykazują sprzeczności ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego, zaferowanego przez strony, który został oceniony bez przekroczenia przysługującego Sądowi I instancji uprawnienia do swobodnej oceny dowodów, zgodnie z przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Nie można również zarzucić Sądowi I instancji nieprawidłowości w rozumowaniu czy też błędów logicznych.

Tak poczynione ustalenia Sąd Okręgowy przyjmuje za własne i podziela w pełni zarówno dokonaną ocenę dowodów, jak i wykładnię prawa materialnego.

Sąd I instancji prawidłowo zważył, iż przedmiotowy pojazd w chwili sprzedaży nie zawierał wad ukrytych. Po myśli art. 563 § 1 k.c. skoro powódka jako osoba prowadząca działalność gospodarczą nie zbadała rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomiła niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie, a gdy wada wyszła na jaw dopiero później, jeżeli nie zawiadomiła niezwłocznie sprzedawcy niezwłocznie po jej wykryciu – utraciła uprawnienia z tytułu rękojmi. Pomimo że powódka wykryła wadę najpóźniej 20 stycznia 2012 r., to nie poinformowała w odpowiednim terminie pozwanej o zaistniałych wadach. Co więcej, w toku postępowania nie wskazała żadnych przyczyn uzasadniających zwłokę w zawiadomieniu pozwanej.

Z zebranego materiału dowodowego wynikało, że powódka nie skorzystała z uprawnień wynikających z rękojmi, nie przedstawiła żadnych dowodów na to, że reklamację złożyła w odpowiednim terminie a to na niej, w myśl art. 6

k.c. spoczywał ciężar dowodowy. Dodatkowo powódka wycofywała zlecenie naprawy, podważając w ten sposób czy faktycznie była to dla niej wada istotna.

Sąd I instancji prawidłowo również pominął dowód z opinii biegłego jako zbędny w niniejszej sprawie.

Ponowne, szersze przytaczanie argumentów uzasadniających stanowisko Sądu Rejonowego, wskazanych już w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku jest zbędne i niecelowe.

Z przytoczonych względów, wobec prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu I instancji apelację, na podstawie art. 385 k.p.c. należało oddalić, jako bezzasadną.

Orzeczenie o kosztach postępowania apelacyjnego oparto na przepisie art. 98 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. Powódka, która przegrała sprawę zobowiązana jest zwrócić pozwanej jej koszty.

Na koszty poniesione przez pozwaną złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego, ustalone zgodnie z § 12 ust. 1 pkt 1 w związku z § 2 ust. 1 i 2 i § 6 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1349 z późn. zm.).

SSO Lesław Zieliński